

Iskolánk menzája-avagy köröm a levesben

Nos, való igaz, a menzák sokféle mítosz táptalajai manapság. Végül is senki nem tudja, mi folyik a "színfalak" mögött. Az ebédlő küszöbének átlépése nem megengedett az ebédidő előtt, bár sejtéseim szerint még senki nem próbálkozott feleslegesen a bejárással. Így hát maradnak a pusztá elképzelések, mit is kotyvasztanak a konyhás nénik. Vagy ők kotyvasztanak egyáltalán?- és így bele is ütköztünk az első konyhai legendába. Bár a sok jelzővel illelhető illatok be-bekúsznak szélfúttá némettermeink ablakainak résein, mégis gyakori kérdés, hogy az általános iskolákból jól ismert S-food (akiknek már volt szerencséje az általánosban, hogy megkóstolja az ételeiket, azoknak úgysem kell mit magyarázni, akiknek még nem, nos, azok örülhetnek) a készített vagy csak az alapanyagokat szállítja. Legjobb tudomásom szerint az utóbbi álláspont a helyes, de ez természetesen nem biztos. Így hát nem hosszabbítanám az egyébként is túl hosszú sikerült felvezetést és belevágnék a fő témámba, az ételekben előforduló körömök "konyhai legendájába". Ez talán a leggyakoribb mítoszok egyike, mégis kevesen adnak neki igazat. Eddig én is a szkeptikusok bizalmával fordultam hát a tényérom felé, de a hozzáállásom sajnos gyökeresen megváltozott. Megtörtént az elképzelhetetlen. Pár hete szokásomhoz híven beálltam a sornak alig nevezhető, tülekedő emberhalmazba, (ami már persze nem lepi meg az embert) vettem magamnak egyet a kissé érdekes illatokat árasztó "egyentálcák" közül, aztán fapofával

szemléltem az ételek "reklámnevei" és a zord valóság közti különbséget. Nyugodtan láttam neki az ebédnek, hiszen minden a lehető legtermészetesebbnek tűnt, a fent említett részletek mind a PMG-s "menzavalóság" részei. Na de ami ezután jött: a zavaros színű levest lögybölve valami megakadt a fogaim között, valami furcsán kemény a többi teljesen szétfőtt hozzávalóhoz képest, és akkor ott volt Ő, a mítoszok és legendák hőse, a maga puritán valójában: egy tökéletes pontossággal lemanikűrözött emberi köröm. Persze nem kérhetem, hogy olvasóim elhiggyék ezt a szörnyűséget, csak hát pech! Tanúim vannak. Egy egész asztalnyi osztálytárs, ami persze érthető okokból rövidesen igencsak megfogyatkozott. Felmerülhet a kérdés, hogy ki is a hibás? De az az igazság, hogy ez engem nem igazán érdekel. Úgysem lehet kideríteni. És bár most bizonyára azt gondolják, hogy soha többé még csak a menza felé sem megyek, bevallom, azóta is az iskola konyháján fogyasztok. Hiszen lássuk be, ilyen előfordul, csak hál' Isten nagyon ritkán, és azt is be kell látnunk, hogy a Perczelben még mindig sokkal jobb az étel, mint más iskolákban. Ezentúl pedig azzal a nyugalommal ebédelek, hogy kétszer nem csap a villám ugyanabba a fába, és ha mégis belecsapna, nos, akkor legalább halvány elképzelésünk lehetne arról, hogy mi is folyik a "színfalak" mögött...